UCHWAŁA NR 0150/XXVII/546/04

RADY MIASTA TYCHY

z dnia 25 listopada 2004 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Prezydenta Miasta, Zastępcy Prezydenta i Przewodniczącej Rady Miasta Tychy.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), w związku z § 28 uchwały Nr 0150/II/10/02 Rady Miasta Tychy z dnia 5 grudnia 2002 r. w sprawie Statutu Miasta Tychy opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego Nr 2, poz. 78 z dnia 14 stycznia 2003 r. (z późn. zm.) oraz art. 229 pkt 3 Kodeksu Postępowania Administracyjnego (Dz. U. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), na wniosek Komisji Rewizyjnej,

Rada Miasta Tychy uchwala:

§ 1

Po rozpatrzeniu skargi na działalność Prezydenta Miasta, Zastępcy Prezydenta i Przewodniczącej Rady Miasta Tychy złożoną do Wydziału Skarg i Wniosków Departamentu Kontroli Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji uznaje skargę za bezzasadną.

§ 2

Uzasadnienie Komisji Rewizyjnej stanowi załącznik do uchwały.

§ 3

Odpowiedzialny za wykonanie uchwały jest Prezydent Miasta Tychy.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca
Rady Miasta Tychy

Barbara Konieczna

Załącznik do uchwały
Nr 0150/XXVII/546/04
Rady Miasta Tychy
z dnia 25 listopada 2004 r.

Uzasadnienie:

W dniu 27 września 2004 r. do Komisji Rewizyjnej Rady Miasta Tychy skierowana została skarga przekazana przez Śląski Urząd Wojewódzki (BD-OK. VI –0554/120/04), a złożona w Wydziale Skarg i Wniosków Departamentu Kontroli Ministerstwa Sprawa Wewnętrznych i Administracji (B-E-052-1019/2004/AM), przekazana następnie według właściwości do Departamentu Kontroli Ministerstwa Infrastruktury (MK-2T-0540-340/04) na działalność Prezydenta Miasta Tychy, Zastępcy Prezydenta oraz Przewodniczącej Rady Miasta Tychy.
Komisja Rewizyjna na posiedzeniach w dniach 27 września, 20 października, 10 listopada oraz 19 listopada rozpatrywała skargę zarejestrowaną pod numerem DUR.0561-26/04.
W skardze postawiono następujące zarzuty:

1. Zarzut naliczania mieszkańcom zawyżonej o 10 % ponad wskazania wodomierza opłaty za wodę.
2. Zarzut niedemokratycznego działania wspólnot mieszkaniowych, gdzie na 60 mieszkańców 3 osoby stanowią prawo.
3. Zarzut stawiany władzom miasta, że w Tychach buduje firma z Krakowa co zdaniem skarżącego jest działaniem niezgodnym z konstytucją.
4. Zarzut kłamstwa Przewodniczącej Rady Miasta Pani Barbarze Koniecznej w odpowiedzi na pismo Wojewody Śląskiego w sprawie przydziału mieszkania.
5. Zarzut niewłaściwego udzielenia pomocy w zakresie dodatku mieszkaniowego.

Na podstawie posiadanych przez Komisję Rewizyjną dokumentów ustalono, co następuje:

Ad.1. W poruszanej sprawie dnia 19 lipca br. skarżącemu udzielona została odpowiedź podpisana przez Zastępcę Prezydenta Miasta Tychy ds. Społecznych Panią Darię Szczepańską (pismo DUO.0561-20/04). Udzieloną odpowiedź skarżący zaskarżył do SKO w Katowicach uznając, że odpowiedź jest fałszywa, ogólnikowa, nie podaje podstawy prawnej kwestionowanej działalności administratora.
Rada Miasta Tychy dnia 30 września 2004 r. podjęła uchwałę w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność MZBM oraz Prezydenta Miasta Tychy uznając skargę za bezzasadną. W uzasadnieniu uchwały stwierdza się, że Komisja nie stwierdziła naruszenia interesu prawnego skarżącego zarówno przez Prezydenta Miasta jak również przez MZBM.
Niezależnie od powyższego Komisja Rewizyjna zwróciła się do MZBM o przedstawienie dokumentów w sprawie dostarczania wody do lokali mieszkalnych wymienionych w skardze, sposobu rozliczania wody, rozliczania różnic pomiędzy odczytem licznika głównego a odczytem liczników indywidualnych, jak również podstawę prawną działania administratora w zakresie obciążania mieszkańców opłatą za zużycie wody wynikające z niekorzystnej dla mieszkańców różnicy odczytu licznika głównego i sumy liczników indywidualnych.

W wyjaśnieniu powyższej sprawy MZBM uzasadnił swoje postępowanie jako prawidłowe na podstawie uchwał wspólnot mieszkaniowych oraz stosownych aneksów do umów najmu lokali mieszkalnych przedkładając Komisji kopie tych dokumentów. Ponieważ w zakresie rozliczania wody pomiędzy administratorem a lokatorem takie działanie MZBM należy uznać za prawidłowe, Komisja Rewizyjna nie wniosła do tego postępowania zastrzeżeń. Trzeba jeszcze dodać, że są uregulowania prawne w zakresie dystrybucji wody takie jak:

- Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U.01.72.747), która w art. 6 ust. 1 i 5 określa sposób dostarczania wody i odprowadzania ścieków; jest to umowa pomiędzy przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług, w tym przypadku dla budynków wielolokalowych z właścicielem lub zarządcą.

- Zarządzenie nr 15 Prezesa Głównego Urzędu Miar z dnia 7 marca 2001 r. w sprawie wprowadzenia przepisów metrologicznych o licznikach do wody oraz
- Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać wodomierze – oba powyższe akty prawne regulują tylko sprawy techniczne, nie dotyczą natomiast kwestii rozliczeń za wodę według wskazań wodomierzy.

Ad.2. Ponieważ z treści skargi nie wiadomo nic szczegółowego o jaką wspólnotę chodzi, można jedynie przywołać akt prawny, który jest podstawą działania wspólnot mieszkaniowych. Jest nim ustawa o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994 r. (Dz.U.00.80.903). Jak wynika z dokumentów MZBM zasady dotyczące wspólnot są w tym przedsiębiorstwie przestrzegane.

Ad.3. Podnoszona w skardze sprawa budowania w Tychach przez firmę z Krakowa dotyczy firmy BUDIMEX DROMEX S.A. Oddział Południowy w Krakowie ul. Ujastek 7, która realizuje inwestycję pn. „Wzorcowa transformacja zdegradowanego obszaru działalności przemysłowej w strefę aktywności społecznej i gospodarczej" – Phare ESC 2001 – PL 01.06.06.01 – „Rewitalizacja terenów poprzemysłowych - Wielofunkcyjny Budynek Usługowy na osiedlu Balbina w Tychach". Przetarg na wybór firmy był przetargiem nieograniczonym prowadzonym zgodnie z wytycznymi Władzy Wdrażającej Program Współpracy Przygranicznej Phare, w oparciu o warunki kontraktu na budowę FIDIC – 1999 (ogłoszenie w Rzeczypospolitej Nr 113 z 16 maja 2003). Tak więc zarzut jakiegokolwiek działania niezgodnego z prawem w tym zakresie jest nieuzasadniony.

Ad.4. Sprawa przydziału mieszkania skarżącemu była przedmiotem jego skargi na działalność Prezydenta Miasta Tychy oraz Urzędu Miasta w sprawie przydziału lokalu socjalnego. W tej sprawie Rada Miasta Tychy podjęła uchwałę dnia 25 września 2003 r. (Uchwała Nr 0150/XII/210/03). Z analizy akt przeprowadzonej przez Komisję Rewizyjną wynika, że od dnia 1 grudnia 1986 r. skarżący mieszkał w lokalu komunalnym w Tychach. Od 1993 roku nieregularnie dokonywał wpłat z tytułu opłat czynszowych. Z końcem września 1997 r. zaległość czynszowa wyniosła ponad 7 tys. zł. w związku z czym Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych w Tychach wypowiedział umowę najmu wymienionego lokalu i skierował sprawę na drogę postępowania sądowego, co zakończyło się wydaniem przez Sąd Rejonowy w Tychach wyroku nakazującego skarżącemu i jego rodzinie opuszczenie i opróżnienie lokalu z jednoczesnym orzeczeniem o uprawnieniu zobowiązanych do otrzymania lokalu socjalnego.

Z dniem 29 czerwca 1999 r. w oparciu o gminny program pomocy społecznej w zakresie przeciwdziałania eksmisji, Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Tychach zawarł ze skarżącym kontrakt, na podstawie którego w dniu 18 sierpnia 1999 r. MOPS przelał na konto MZBM spłatę części zadłużenia (30%). Pozostałą kwotę zadłużenia skarżący winien był spłacić w 18 ratach miesięcznych – zgodnie z porozumieniem zawartym w dniu 21 września 1999 r. W wyniku powyższych działań w dniu 20 października 1999 r. skarżącemu przywrócono tytuł prawny do lokalu zawierając ponownie umowę najmu. Jednakże z powodu nie wywiązywania się przez skarżącego z zawartego porozumienia MZBM w dniu 17 kwietnia 2000 r. ponownie wypowiedział skarżącemu umowę najmu, a następnie skierował sprawę do Sądu Rejonowego o ponowne orzeczenie eksmisji z mieszkania. Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 28 lutego 2001 r. ponownie orzekł eksmisję przyznając jednocześnie prawo do otrzymania lokalu socjalnego. W wyniku powyższego skarżący otrzymał wskazanie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego położonego na trzecim piętrze (skarżący błędnie informuje, że został mu wskazany lokal na czwartym piętrze, chyba, że w jego rozumieniu czwarta kondygnacja = czwarte piętro). Wskazany lokal to lokal pełno standardowy, po remoncie, o pow. użytkowej 19.54 m^2, w tym powierzchni mieszkalnej 14,43 m^2. Oprócz tego lokalu w dyspozycji MZBM znajdują się również inne lokale socjalne (na parterze – skarżący wnosi o lokal socjalny na parterze) tzw. baraki, które odpowiadają wymogom lokalu

socjalnego, lecz nie odpowiadają standardowi lokalu wskazanego skarżącemu. Ponadto, zgodnie z orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie Śląskim skarżący posiada jedynie lekki stopień niepełnosprawności, z powodu którego zachodzi konieczność zaopatrzenia się w kołnierz szyjny (zgodnie z §27 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 maja 2002 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, lekki stopień niepełnosprawności orzeka się w przypadku naruszenia sprawności organizmu dającego się kompensować za pomocą wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub lecznicze środki techniczne). W wydanym orzeczeniu o lekkim stopniu niepełnosprawności skarżącego nie wskazano, że niepełnosprawność ta ma wpływ na niemożliwość zamieszkania przez niego na innej kondygnacji niż parter (czego dotyczyło żądanie skarżącego).
W związku z powyższym Komisja Rewizyjna uznała, że sprawa przyznania lokalu socjalnego skarżącemu prowadzona była należycie przez służby Urzędu Miasta Tychy a Rada Miasta w wymienionej wyżej uchwale nie potwierdziła podnoszonych w skardze zarzutów na działalność Prezydenta Miasta Tychy i Urzędu Miasta Tychy w sprawie przydziału lokalu socjalnego skarżącemu.

Ad. 5. Sprawa udzielenia pomocy oddłużeniowej w latach 1998 – 1999 została opisana w wyjaśnieniu złożonym przez ówczesnego Przewodniczącego Rady Miasta w Tychach Pana Michała Gramatykę do Najwyższej Izby Kontroli pismem DUR.00420/758/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. (pismo jest załącznikiem do skargi). Sprawa udzielania pomocy skarżącemu z funduszu MOPS była również przedmiotem jego skargi z dnia 18 lutego 2004 r. złożonej do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, którą to skargę Rada Miasta Tychy uchwałą Nr 0150/XVIII/401/04 z dnia 25 marca 2004 r. uznała za bezzasadną z tego powodu, że skarżący występując z prośbą o pomoc finansową jednocześnie uniemożliwiał wypełnienie przez pracowników MOPS ustawowych zapisów, zwłaszcza art. 38 ust. 1, art. 43 ust. 1 – 6 i art. 45 ustawy o pomocy społecznej, w tym przede wszystkim uniemożliwiał przeprowadzenie przez pracownika socjalnego stosownego wywiadu, który jest podstawą decyzji o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe, skargę należy uznać za bezzasadną.
Od uchwały przysługuje odwołanie do Wojewody Śląskiego w Katowicach lub Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach